

DECIZIA nr.873
din 9 decembrie 2020

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006

Publicată în Monitorul Oficial nr.50 din 15.01.2021

Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel-Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia-Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Mihaela Senia Costinescu	- magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006, obiecție formulată de Președintele României, în temeiul art.146 lit.a) din Constituție și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr.CP1/1326 din 27 octombrie 2020, Președintele României a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată cu nr.6635 din 27 octombrie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr.1886A/2020.

3. **În motivarea sesizării de neconstituționalitate**, autorul obiecției formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă, susținând că prin modul în care a fost adoptată, precum și prin conținutul normativ, legea supusă analizei de constituționalitate încalcă prevederile constituționale ale art.1 alin.(5), ale art.61 alin.(2) și ale art.75.

4. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă raportată la prevederile art.61 alin.(2) și ale art.75 din Legea fundamentală, autorul sesizării arată că, la data de 10 iunie 2020, Senatul, în calitate de primă Cameră competentă, a respins propunerea legislativă care, potrivit expunerii de motive a inițiatorilor, viza procedura de obținere a despăgubirilor, în cazul prejudiciilor produse culturilor agricole, silvice și animalelor domestice de către exemplarele din speciile de faună de interes cinegetic, precum și modalitatea folosirii pe timp de noapte a mijloacelor de vizualizare moderne pentru vânarea speciilor mistreț, șacal și vulpe. Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a eliminat toate dispozițiile introduse de inițiatori. Mai mult, a operat modificări ce se îndepărtează de la obiectul avut în vedere de aceștia, modificând durata stagiului pentru dobândirea permisului permanent de vânătoare și introducând un nou mijloc de practicare a vânătorii, și anume cu păsări de pradă.

5. Astfel, analizând parcursul legislativ al legii criticate și comparând formele acesteia din momentul inițierii și de la momentul adoptării, Președintele României apreciază că legea dedusă controlului este semnificativ modificată de către Camera decizională față de forma inițiatorului și a primei Camere sesizate. Camera Deputaților a realizat modificări și completări de concepție a reglementării, ce sunt de natură să determine încălcarea principiului bicameralismului, textele nou-adoptate nefăcând obiectul inițiativei legislative, iar prima Cameră sesizată neavând ocazia să le analizeze, să le dezbată și să hotărască asupra lor. În cazul de față, Camera Deputaților, adoptând în calitate de Cameră decizională Legea pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006, a sustras dezbaterii și adoptării Senatului modificările și completările care vizează aspecte importante ale legii, precum condițiile de obținere a permisului de vânătoare permanent și modul de practicare a vânătorii, ceea ce contravine art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție. Autorul sesizării invocă în susținerea criticilor sale jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, Decizia nr.19027 mai 2020).

6. În motivarea criticii de neconstituționalitate intrinsecă raportate la prevederile art.1 alin.(5) din Constituție, autorul obiecției de neconstituționalitate arată că art.unic pct.2 din legea dedusă controlului de constituționalitate completează art.33 alin.(1) din Legea nr.407/2006, în sensul introducerii unei noi modalități de practicare a vânătorii, și anume cu păsări de pradă. Pe de altă parte, art.42 alin.(1)

lit.q) din lege prevede că practicarea vânătorii cu păsări de pradă constituie infracțiune de braconaj și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. Or, în cazul de față, legiuitorul nu a respectat dispozițiile cuprinse în art.17 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „cu privire la contradictorialitatea dispozițiilor, deoarece potrivit reglementării nou introduse, practicarea vânătorii cu păsări de pradă este autorizată, însă, conform dispozițiilor în vigoare, practicarea vânătorii cu păsări de pradă constituie infracțiune de braconaj. Astfel, în cazul intrării în vigoare a legii deduse controlului de constituționalitate, în același act normativ se vor afla două dispoziții contradictorii, aspect ce conduce la imposibilitatea aplicării legii cu privire la modalitatea de practicare a vânătorii cu păsări de pradă”. Având în vedere cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr.26 din 18 ianuarie 2012, autorul sesizării apreciază că existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții de lege prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei. Prin urmare, art.unic pct.2 al legii criticate nu îndeplinește cerințele privind calitatea și previzibilitatea legii, încălcând dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție.

7. Mai mult, în lipsa definiției sintagmei „păsări de pradă”, precum și a modalității de desfășurare a vânătorii cu păsări de pradă, Președintele României apreciază că norma nou-introdusă are un conținut neclar, aspect ce contravine prevederilor art.1 alin.(5) din Constituție, care consacră principiul legalității, în componenta sa privind calitatea normei juridice, deoarece generează imprevizibilitate și neclaritate prin utilizarea unei sintagme cu o largă semnificație, fără a o explicita. Or, potrivit art.48 alin.(3) din Legea nr.24/2000, *„Dacă în cuprinsul unui articol se utilizează un termen sau o expresie care are în contextul actului normativ un alt înțeles decât cel obișnuit, înțelesul specific al acesteia trebuie definit în cadrul unui alineat subsecvent”*.

8. În concluzie, intervenția legislativă contravine prevederilor art.17 și ale art.48 alin.(3) din Legea nr.24/2000, care interzic contradictorialitatea normelor în cuprinsul actelor normative, respectiv care impun definirea unor termeni folosiți cu un alt sens decât cel obișnuit, și încalcă exigențele privind calitatea legii prevăzute de art.1 alin.(5) din Constituție, așa cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale.

9. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

10. **Guvernul** a transmis cu Adresa nr.5/5668/2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.7747 din 3 decembrie 2020, punctul său de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate, prin care arată că aceasta este întemeiată. Ca urmare a analizei procesului legislativ de adoptare a legii supuse controlului de constituționalitate, arată că aceasta a fost adoptată de către Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, într-o formă modificată în mod semnificativ față de forma adoptată de Senat, prima Cameră sesizată. Raportat la acest aspect, invocând jurisprudența Curții Constituționale, Guvernul apreciază că sunt create premisele încălcării principiului bicameralismului, potrivit căruia o lege nu poate fi adoptată de o singură Cameră decât cu nesocotirea art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție.

11. Cu privire la criticile raportate la dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție, care consacră principiul legalității, Guvernul consideră că și acestea sunt întemeiate, întrucât legiuitorul nu a operat corelările necesare în conținutul legii criticate, astfel că sunt nesocotite normele de tehnică legislativă prevăzute de art.17 și art.48 alin.(3) din Legea nr.24/2000 referitoare la calitatea normei juridice, pe componenta de previzibilitate și claritate.

12. **Președinții Senatului și Camerei Deputaților** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

13. Actul de sesizare are ca **obiect al criticilor de neconstituționalitate** dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006. Actul normativ criticat modifică art.28 lit.b) din Legea nr.407/2006, în sensul reducerii termenului de stagiatură de la un an la 6 luni, pentru solicitantul care intenționează să dobândească permis de vânatoare permanent, sub îndrumarea organizației vânătorești care gestionează cel puțin un fond cinegetic și completează alin.(1) al art.33 al aceleiași legi, introducând un nou mijloc de practicare a vânătorii, și anume cu păsări de pradă.

14. Autorul sesizării susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5), ale art.61 alin.(2) și ale art.75.

15. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și de art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.223 din 13 martie 2018, paragraful70, sau Decizia nr.385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.488 din 13 iunie 2018, paragraful32).

16. Referitor la *titularul dreptului de sesizare*, prezenta obiecție de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României, care, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și al art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992, are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate. Cu privire la *termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional și la obiectul controlului de constituționalitate*, Curtea constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006 a fost adoptată, în procedură de urgență, de Camera Deputaților, Cameră decizională, în data de 6 octombrie 2020, a fost depusă, în aceeași zi, la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii, și apoi trimisă spre promulgare, în data de 8 octombrie 2020. Prezenta sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 27 octombrie 2020. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 20 de zile, prevăzut de art.77 alin.(1) teza a doua din Constituție, și că legea nu a fost promulgată de Președintele României, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării celor două condiții.

17. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție și ale art.1, art.10, art.15, art.16 și art.18 din Legea nr.47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

18. Analizând criticile de neconstituționalitate cu privire la procedura legislativă, Curtea constată că, la data de 7 aprilie 2020, un număr de 13 deputați și senatori au inițiat o propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006. În expunerea de motive întocmită s-a arătat că legislația în vigoare care reglementează modalitățile de acordare a despăgubirilor, în cazul prejudiciilor produse culturilor agricole, silvice și animalelor domestice de către animalele sălbatice din speciile de faună de interes cinegetic, „este complicată și interpretabilă în defavoarea proprietarilor de teren”, procedura de obținere a despăgubirilor fiind „greoaie și excesiv de birocratică”, astfel că prin inițiativa legislativă se urmărește „simplificarea la maximum al modului de acordare al acestora” și „modificarea și/sau completarea unor prevederi a legislației în vigoare, astfel încât pe viitor să se poată evita eventuale stări conflictuale între persoanele păgubite și gestionarii fondurilor de vânătoare”. De asemenea, inițiatorii au apreciat că este necesară „permiterea folosirii pe timp de noapte a mijloacelor de vizualizare moderne, [...] având în vedere faptul că, mistrețul este o specie preponderent nocturnă, iar vânărea acestuia la pândă, în locurile unde produce pagube sau în fondurile cinegetice afectate de pesta porcină africană, noaptea, este practic imposibilă”, astfel că se impune o derogare de la interdicția în vigoare, în sensul folosirii mijloacelor moderne de vizualizare pe timp de noapte. Propunerea legislativă conținea 3 articole: art.I care cuprindea 6 puncte, prin care se propuneau modificarea, completarea sau abrogarea unor norme cuprinse în art.13 din Legea nr.407/2006 [care reglementează acordarea de despăgubiri pentru pagubele și/sau daunele produse de către exemplarele din speciile de faună de interes cinegetic, cuprinse în anexele nr.1 și 2 la lege], art.13¹ [care reglementează acordarea de despăgubiri pentru atacurile exemplarelor din speciile prevăzute în anexele nr.1 și 2, soldate cu rănirea/decesul unei persoane fizice] și art.39 [care reglementează interdicțiile în activitatea de vânătoare], art.II care prevedea data intrării în vigoare a legii și art.III care dispunea republicarea legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu renumerotarea textelor.

19. Propunerea legislativă a fost depusă la **Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, care, în data de 10 iunie 2020, a respins legea.** După respingerea de către Senat, la data de 12 iunie 2020, propunerea legislativă a fost înregistrată la Camera decizională, Camera Deputaților, fiind trimisă pentru raport la Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice și Comisia pentru mediu și echilibru ecologic. După primirea raportului comun al celor două comisii, prin care se propunea adoptarea legii cu 12 amendamente, propunerea legislativă a fost înscrisă pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților din data de 6 octombrie 2020, a fost dezbătută și adoptată cu

amendamentele propuse prin raport. Legea finală conține un articol unic, care cuprinde 2 puncte: „1. La articolul 28, litera b) a alineatului 3 se modifică și va avea următorul cuprins: «b) să fie efectuat șase luni de stagiatură sub îndrumarea organizației vânătoarești care gestionează cel puțin un fond cinegetic, la care solicită să fie înscris, cu excepția absolvenților de învățământ superior cu profil cinegetic.»

2. La articolul 33 alineatul (1), după litera b) se introduce o nouă literă, lit.c) cu următorul cuprins: «c) cu păsări de pradă»”.

20. Examinând criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în art.61 alin.(2) și art.75, Curtea constată că, din derularea procedurii legislative vizând Legea pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006, rezultă că în Camera decizională, după parcurgerea procedurii de avizare, prin intermediul unor amendamente, propuse prin raportul comun întocmit de Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice și Comisia pentru mediu și echilibru ecologic și însușite de plenul Camerei Deputaților cu ocazia dezbaterii propunerii legislative, au fost introduse dispoziții noi privind reducerea termenului de stagiatură de la un an la 6 luni, pentru solicitantul care intenționează să dobândească permis de vânătoare permanent, și reglementarea unui nou mijloc de practicare a vânătorii, și anume cu păsări de pradă.

21. Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr.710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.358 din 28 mai 2009, „potrivit art.61 din Constituția României, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art.75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Art.75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării”.

22. De asemenea, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.336 din 30 aprilie 2008). Stabilind limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr.1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect „deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate [...] în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge”. Sub aceste aspecte, „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput”.

23. În consecință, Curtea reține că art.75 alin.(3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca propunerea legislativă adoptată sau respinsă de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu

poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016).

24. Pe cale jurisprudențială, Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr.710 din 6 mai 2009, precitată, Decizia nr.413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr.1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.905 din 20 decembrie 2011).

25. Din analiza comparativă a conținutului normativ al actelor adoptate în prima Cameră sesizată (Senatul), respectiv în Camera decizională (Camera Deputaților), Curtea observă că, pe de o parte, prima Cameră sesizată a respins propunerea legislativă care conținea 3 articole (art.I-III) și prin care se propuneau modificarea, completarea sau abrogarea unor norme cuprinse în Legea nr.407/2006 referitoare la acordarea de despăgubiri pentru pagubele și/sau daunele produse de către exemplarele din speciile de faună de interes cinegetic, cuprinse în anexele nr.1 și 2 la lege, și pentru atacurile acestora soldate cu rănirea/decesul unei persoane fizice, precum și exceptarea de la interdicția utilizării dispozitivelor de ochire care funcționează pe principiul laser, a sistemelor de ochire pe timp de noapte cuprinzând convertizoare sau amplificatoare electronice de lumină reziduală, a dispozitivelor de vedere în infraroșu și a dispozitivelor cu termoviziune pentru vânarea speciilor mistreț, șacal și vulpe, cu derogare și avizare de la organele competente. Camera decizională respinge, de asemenea, propunerile de modificare a Legii nr.407/2006 formulate de inițiatorii demersului legislativ, însă aduce modificări și completări actului normativ sub două aspecte care nu au fost avute în vedere nici de inițiatorii propunerii legislative și nici de prima Cameră sesizată atunci când a luat în dezbateri propunerea legislativă.

26. Curtea constată, astfel, că **legea, în redactarea pe care a adoptat-o Camera Deputaților, vizează aspecte total diferite față de dispozițiile legale dezbătute și respinse în Senat și nu are nicio legătură cu obiectivele urmărite de inițiativa legislativă.** Prin modificările aduse, Camera Deputaților reglementează cu privire la dispoziții care nu au fost niciodată și în nicio formă puse în dezbateri Senatului, ca prima Cameră sesizată. **Legea adoptată de Camera Deputaților modifică obiectul de reglementare al inițiativei legislative, schimbă configurația actului normativ și se îndepărtează de la scopul avut în vedere de inițiatorii săi.** Pornind de la premisa că legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, Curtea statuează că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră. Or, din examinarea dispozițiilor deduse controlului de constituționalitate, Curtea constată că, adoptând legea în forma supusă controlului, Camera Deputaților a sustras dezbaterii primei Camere sesizate modificările adoptate, contrar art.61 din Constituție.

27. Pentru toate aceste argumente, **Curtea reține că legea a fost adoptată de Camera Deputaților cu încălcarea principiului bicameralismului,** întrucât, pe de o parte, relevă existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele supuse dezbaterii celor două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, se abate de la obiectivul urmărit de inițiatorii propunerii legislative. Așadar, Curtea constată că Parlamentul nu a respectat procedura constituțională și regulamentară de adoptare a Legii pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006, **fapt ce determină neconstituționalitatea acesteia, în integralitatea sa, prin raportare la dispozițiile art.61 alin.(2) și ale art.75 din Legea fundamentală.**

28. Examinând criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în art.1 alin.(5), Curtea constată că dispozițiile art.unic pct.2 din legea dedusă controlului de constituționalitate completează art.33 alin.(1) din Legea nr.407/2006, care prevede modalitățile de practicare a vânătorii: cu arme de foc de vânătoare [lit.a)] și capcane autorizate [lit.b)], cu o nouă modalitate, instituită prin introducerea lit.c), respectiv „cu păsări de pradă”. Cu alte cuvinte, de la data intrării în vigoare a legii modificatoare, pe teritoriul României, desfășurarea acțiunilor de vânătoare se poate practica cu mijloacele prevăzute la art.33 alin.(1) din lege (arme de foc de vânătoare, capcane autorizate și păsări de pradă), precum și folosind câini din rasele admise la vânătoare conform reglementărilor aprobate de administrator, potrivit art.33 alin.(3) din lege.

29. Curtea constată că, deși a suplimentat modalitățile de practicare a vânătorii, legalizând vânătoarea „cu păsări de pradă”, legiuitorul a omis să modifice dispozițiile legale care reglementează infracțiunea de braconaj. Astfel, potrivit art.42 alin.(1) lit.q) din Legea nr.407/2006, „*Constituie infracțiune*

de braconaj și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, următoarele fapte: [...] q) accesul în fondurile cinegetice sau practicarea vânătorii cu capcane neautorizate, **păsări de pradă și arcuiri**". Or, din perspectiva efectelor juridice, prin coexistența celor două reglementări, o normă anulează efectul juridic al celeilalte.

30. De asemenea, potrivit art.23 alin.(1) lit.ț) din lege, „În scopul gestionării durabile a faunei cinegetice, se interzic: [...] țin) producerea sau reproducerea, procurarea, deținerea, comercializarea și utilizarea, după caz, a capcanelor, arcurilor de vânătoare, **păsărilor de pradă sau câinilor de vânătoare, fără respectarea reglementărilor administratorului**". Încălcarea acestor dispoziții constituie contravenție, potrivit art.48 alin.(1) lit.a) din Legea nr.407/2006, și se sancționează cu amendă de la 250 lei la 750 lei.

31. Curtea reține că, în activitatea de legiferare, legiuitorul este ținut de obligația de a respecta normele de tehnică legislativă, astfel că, potrivit art.17 din Legea nr.24/2000, în vederea asanării legislației active, în procesul de elaborare a proiectelor de acte normative trebuie să dispună abrogarea expresă a dispozițiilor legale „care înregistrează aspecte de contradictorialitate cu reglementarea preconizată”. Or, Curtea constată că legiuitorul a ignorat aceste norme, astfel că, dacă ar intra în vigoare, dispozițiile art.33 alin.(1) lit.c) ar reglementa o soluție legislativă contradictorie cu cea prevăzută de art.42 alin.(1) lit.q) din lege, împrejurare ce ar fi de natură să genereze confuzie și incertitudine cu privire la modul de interpretare și aplicare. Curtea apreciază pe deplin aplicabile considerentele reținute în Decizia nr.26 din 18 ianuarie 2012, potrivit căreia „Existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții legale prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei, principiu ce constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept, astfel cum acesta este consacrat în mod expres prin dispozițiile art.1 alin.(3) din Legea fundamentală”.

32. Cu privire la critica ce vizează introducerea sintagmei „păsări de pradă”, fără ca legiuitorul să o definească în conținutul actului normativ, împrejurare care, în opinia autorului sesizării, ar fi de natură să genereze imprevizibilitate în modul de aplicare a normelor, Curtea constată că această sintagmă nu are caracter de noutate, fiind deja consacrată în Legea nr.407/2006, în conținutul dispozițiilor invocate, și aplicându-se încă de la intrarea în vigoare a actului normativ, în decembrie 2006. Or, în tot acest interval, sintagma „păsări de pradă”, chiar dacă nu a avut o definiție expresă, a dobândit un înțeles propriu, autonom, general acceptat de subiectele de drept, persoane fizice sau autorități/instituții publice cu atribuții în domeniul activității de vânătoare.

33. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006 este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2020.